

บทคัดย่อ

การเปรียบเทียบความสามารถ ในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนิสิตต่างกลุ่มคณะวิชาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับ สาขาวิชาการอ่านของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อ้อยทิพย์ กรมกุล และทัศนีย์ ศรีไพพรรณ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ได้รับการยอมรับกันแพร่หลายทั่วโลกจนอาจกล่าวได้ว่าเป็นภาษาสากล Stevens (Stevens, 1987) ได้กล่าวถึงการใช้ภาษาอังกฤษไว้ว่า ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1945 เป็นต้นมา การใช้ภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบอย่างเด่นชัด รูปแบบแรกเกิดขึ้นหลังจากอาณานิคมของอังกฤษได้รับอิสรภาพแล้ว ภาษาอังกฤษซึ่งเคยใช้เพื่อแสดงความเป็นผู้อยู่ในอาณัติของอังกฤษของเหล่าอาณานิคมได้กลายเป็นเครื่องมือเพื่อเข้าไปเยือน “หน้าต่างทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของโลก” และไม่เป็นภาษาที่น่ารังเกียจของกลุ่มประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอีกต่อไป การใช้ภาษาอังกฤษรูปแบบที่สองเกิดจากการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษ สืบเนื่องมาจากกิจกรรม หรือการเปลี่ยนแปลง ตลอดจนวิชาการที่แปลกใหม่ที่เกิดขึ้นก็มักใช้ภาษาอังกฤษในการเผยแพร่ ในข้อตกลงระหว่างชาติก็มีการกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในการควบคุมการจราจรทางอากาศ หรือแม้แต่ข้อตกลงขององค์การสหประชาชาติก็ให้มีการใช้ภาษาอังกฤษในหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือหรือหน่วยบริการ การปฏิบัติในด้านสื่อสารและคมนาคม ภาษาอังกฤษมีบทบาทเป็นอย่างมากเพราะเป็นภาษาที่ใช้สื่อระหว่างประเทศ เช่น ในวิทยุและโทรทัศน์ ในวารสารและหนังสือพิมพ์ แม้แต่อุตสาหกรรมเพลงยอดนิยมต่าง ๆ ก็ต้องพึ่งภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ในศาสตร์ที่เกี่ยวกับอวกาศและคอมพิวเตอร์ ก็มีการใช้ภาษาอังกฤษเช่นกัน

ในวงการการศึกษาของประเทศไทย จึงได้มีการตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษที่มีต่อการศึกษาค้นคว้าวิจัย การประกอบอาชีพ และการดำเนินชีวิตประจำวัน ดังจะเห็นได้จากการที่ภาษาอังกฤษได้รับการบรรจุให้เป็นรายวิชาภาษาต่างประเทศในหลักสูตรทุกระดับของกระทรวงศึกษาธิการ ในระดับประถมศึกษาตอนต้น กำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 4 เป็นต้นไป โดยมีการเรียนการสอนสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง ในระดับประถมศึกษาตอนปลาย มีการเรียนการสอนสัปดาห์ละ 4 หรือ 5 ชั่วโมง ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ 4 หรือ 6 ชั่วโมง และในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีการเรียนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ 4 หรือ 6 หรือ 8 ชั่วโมง ขึ้นอยู่กับแผนการเรียนของนักเรียนกล่าวคือนักเรียนสายทั่วไปจะเรียนภาษาอังกฤษ 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ นักเรียนสายวิทย์จะเรียนภาษาอังกฤษ 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และนักเรียนสายศิลป์จะเรียนภาษาอังกฤษ 8 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ในระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงกำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นรายวิชาบังคับ เพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้พัฒนาความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ต่อไป

สำหรับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้กำหนดให้นิสิตชั้นปีที่ 1 เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 และ 2 ซึ่งเป็นรายวิชาบังคับ (6 หน่วยกิต) ในหมวดการศึกษาทั่วไป โดยมีสถาบันภาษาเป็นหน่วยงานให้บริการการเรียนการสอนแก่นิสิต รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 และ 2 นี้ มุ่งฝึกให้นิสิตมีความสามารถในการอ่าน เขียน ฟัง และพูด แต่ทักษะที่สถาบันภาษานับมากที่สุดคือ ทักษะการอ่าน ดังเห็นได้จากชั่วโมงการเรียนการสอนของทักษะนี้มีมากที่สุด คือ 3 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ สำหรับบางคณะ ที่เล็งเห็นความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่นิสิตสามารถจะนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าในศาสตร์ของตนต่อไป ได้กำหนดให้รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านเป็นหลักสูตรบังคับในชั้นปีที่ 2 (2 หน่วยกิต)

ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมได้เองแม้เมื่อเรียนสำเร็จแล้วก็ตาม เพราะเป็นทักษะที่ผู้เรียนจะจดจำได้นานกว่า

ทักษะอื่นดังที่ Allen และ Vallette (Allen & Vallette, 1977) กล่าวไว้ว่าในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ต่อไปแม้ว่าจะสำเร็จการศึกษาไปแล้วก็ตาม และยังเป็นทักษะที่คงอยู่กับผู้เรียนมากกว่าทักษะอื่นถ้าผู้เรียนไม่มีโอกาสได้ใช้หลังสำเร็จการศึกษา เช่น ทักษะในการฟัง พูด และเขียน ทั้งนี้เพราะว่าการศึกษาค้นคว้าความรู้ด้วยวิธีการอ่านเป็นวิธีที่สะดวกมาก สิ่งตีพิมพ์สำหรับการอ่านก็หาได้ง่าย การอ่านจะอ่านเวลาใดที่ไหนก็ได้ และเมื่ออ่านแล้วผู้อ่านก็สามารถที่จะทบทวน ตรวจสอบคัดเลือก หรือเปรียบเทียบสิ่งที่อ่านแล้วได้อีกด้วย

ดังนั้น จึงเห็นว่าทักษะการอ่าน เป็นทักษะที่เป็นประโยชน์ทั้งในด้านการศึกษาและประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต เพราะเป็นเสมือนเครื่องมือพื้นฐานในการเรียนรู้ อย่งไรก็ตามความสามารถในการอ่านของนิสิตและนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยยังไม่เป็นที่น่าพอใจ กัญดา ธรรมมงคล (กัญดา, 2512) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านของนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะอักษรศาสตร์ ระดับปริญญาตรีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และพบว่านิสิตทั้งสองคณะเก่งในการอ่านจับใจความแต่อ่อนในการอ่านแบบตีความ และวิลวัลย์ สมมาตร (วิลวัลย์, 2525) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแบบตีความ 3 ทักษะคือ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และการสรุปความ และสำรวจทักษะที่เป็นปัญหาในการอ่านของนิสิตคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และพบว่านิสิตส่วนใหญ่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นตีความทั้ง 3 ทักษะอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสามารถในการอ่านในระดับถ้อยโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิจารณ์ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 2 ที่ได้สอบผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 และ 2 และรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน เพื่อเป็นแนวทางในการเสนอแนะเพื่อแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรให้มีความสอดคล้อง ต่อเนื่อง และเอื้อต่อการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยตัวแปรในเรื่องเวลาเรียน ทศนคติ พื้นความรู้ ภูมิหลัง เพศ ผลการเรียน และความสามารถในการตอบแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบอิทธิพลของตัวแปรด้านกลุ่ม คณะ คณะ และเพศ ของผู้เรียนที่มีต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ใน 3 ระดับ คือ ระดับถ่ายโอน (Transfer) ระดับสื่อสาร (Communication) และระดับวิจารณ์ (Criticism)
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของแรงจูงใจ ทศนคติ ภูมิหลัง ของผู้เรียน กิจกรรมที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับ สาขาวิชาการอ่าน
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลรายวิชา ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน กับความสามารถ ในการอ่านภาษาอังกฤษทั้ง 3 ระดับ
4. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถของนิสิตกลุ่ม วิทยาศาสตร์ กลุ่มมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ใน ด้านการอ่านในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา การอ่าน
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง สัมฤทธิ์ผลของราย วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานการอ่านกับภาษาอังกฤษสำหรับ สาขาวิชาการอ่าน

สมมติฐานของการวิจัย

1. นิสิตที่ผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 มีความ สามารถในการอ่านระดับถ่ายโอน และระดับสื่อสารไม่ แตกต่างกัน
2. นิสิตเพศหญิงและเพศชายมีความสามารถในการอ่าน ทั้ง 3 ระดับไม่แตกต่างกัน
3. กลุ่มคณะมนุษยศาสตร์มีความสามารถในการอ่านสูง กว่ากลุ่มคณะสังคมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์
4. สัมฤทธิ์ผลรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 และภาษา อังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านไม่สัมพันธ์กัน

นิสิตที่ผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 มีความ สามารถในการอ่านระดับถ่ายโอน และระดับสื่อสาร เป็นส่วนใหญ่

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะทำการศึกษานิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2528 จากคณะต่าง ๆ 7 คณะดังนี้
 - 1.1 คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี
 - 1.2 คณะเศรษฐศาสตร์
 - 1.3 คณะรัฐศาสตร์
 - 1.4 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
 - 1.5 คณะนิเทศศาสตร์
 - 1.6 คณะนิติศาสตร์
 - 1.7 คณะวิทยาศาสตร์
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 ที่ผ่านการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 และ 2 และรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน มาแล้ว
3. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เฉพาะ 3 ระดับเท่านั้น คือ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิจารณ์เท่านั้น ดังมีรายละเอียดแต่ละระดับ ดังนี้
 - 3.1 ระดับถ่ายโอน ศึกษาความสามารถนิสิต ในด้าน
 - คำศัพท์
 - การถอดความ
 - การอ้างอิงสิ่งที่กล่าวมาแล้ว
 - 3.2 ระดับสื่อสาร ศึกษาความสามารถของ นิสิตในด้าน
 - เนื้อเรื่อง
 - เหตุและผล
 - การจับใจความสำคัญ
 - 3.3 ระดับวิจารณ์ ศึกษาความสามารถนิสิต ในด้าน
 - ลักษณะของเรื่อง
 - ความรู้สึกรู้สึกของผู้เขียน
 - การสรุปความ

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ อาจได้ผลไม่สมบูรณ์ เนื่องจาก

1. ระยะเวลาในการทดสอบกลุ่มตัวอย่าง เป็นระยะใกล้กับการสอบประจำภาค จึงอาจทำให้นิสิตไม่สนใจทำแบบทดสอบเท่าที่ควร เพราะมีความกังวลใจ และอาจทำให้คะแนนที่ได้รับคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงได้บ้าง
2. กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนิสิตหญิงมากกว่านิสิตชาย ทั้งนี้เพราะการสุ่มคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างมีข้อกำหนดจำนวนนิสิตหญิงหรือจำนวนนิสิตชายจากตอนเรียนที่นิสิตลงทะเบียนไว้ได้ จึงอาจส่งผลกระทบต่อการศึกษาเรื่องเพศของผู้เรียนกับความสามารถในการอ่านในระดับต่าง ๆ ได้
3. การเปลี่ยนแปลงกำหนดเวลาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในคณะวิทยาศาสตร์ ซึ่งกำหนดให้นิสิตในคณะนี้เริ่มเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานหลังนิสิตคณะอื่น ๆ 1 ภาคการศึกษา ทำให้การเก็บข้อมูลผลการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาของนิสิตคณะนี้ ล่าช้ากว่ากำหนดจึงอาจส่งผลต่อการวิจัยบ้าง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

จากการวิจัยครั้งนี้ คาดว่าจะทำให้ทราบถึง

1. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิจารณ์ ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 2
2. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตในแต่ละกลุ่มคณะ
3. ปัญหาในการอ่านของนิสิต เพื่อเป็นแนวทางที่จะจัดการแก้ไข และปรับปรุงบทเรียนให้เหมาะสม
4. แนวทางที่จะปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านให้มีความสอดคล้องต่อเนื่องกัน

ประชากรและพลวิจัย

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นิสิตชั้นปีที่ 2 คณะวิทยาศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะนิติศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ ที่ผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษ พื้นฐาน 1 และ 2 และรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านแล้ว

ส่วนพลวิจัยนั้นได้แก่ กลุ่มตัวอย่างของนิสิตที่ได้จากการสุ่มอย่างง่ายเป็นจำนวนร้อยละ 30 ของนิสิตแต่ละคณะ เป็นจำนวน ทั้งหมด 465 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ 1 ชุด ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย แบบเลือกคำตอบ ประกอบด้วยเนื้อเรื่อง 3 เรื่อง (Text A, B และ C) แต่ละเรื่องมีคำถาม 15 ข้อ ลักษณะของคำถามถูกกำหนดตามเนื้อเรื่องที่อ่าน คำถามที่วัดทักษะการอ่านระดับถ่ายโอนมีจำนวน 10 ข้อ คำถามที่วัดทักษะการอ่านขั้นสื่อสารมีจำนวน 10 ข้อ และคำถามที่วัดทักษะการอ่านขั้นวิจารณ์มี 5 ข้อ เนื้อเรื่องที่ใช้เป็นแบบทดสอบมีความยากง่ายเหมาะสมกับความสามารถในการอ่านของนิสิต

แบบทดสอบปรนัยมีคุณภาพในระดับดี คือมีความยากง่ายโดยเฉลี่ยในระดับปานกลาง อำนาจจำแนกโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างสูง และมีค่าความเที่ยงค่อนข้างสูง ($KR2p = 0.774$) ส่วนความตรงเชิงเนื้อหาตรวจสอบแล้ว โดยอาจารย์ชาวต่างประเทศ ผู้เชี่ยวชาญในการสร้างแบบทดสอบทางภาษาอังกฤษ

2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยคำถามสำคัญ 3 ส่วนคือ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้กรอกแบบสอบถามข้อมูลเพื่อการประเมินทัศนคติและแรงจูงใจและข้อมูลเกี่ยวกับการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรม SPSS วิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. ใช้โปรแกรม Lotus 123 วิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของข้อสอบโดยใช้สูตร KR - 21
2. หาค่าสหสัมพันธ์โดยวิธี Pearson Correlation เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Inter-correlation) ของข้อสอบทุกส่วน
3. ใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อศึกษาค่าหน้าหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์ (Predictor Variables) ต่อตัวแปรเกณฑ์ (Criterion Variable) และเพื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนของผลการสอบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเปรียบเทียบว่าตัวแปรด้านกลุ่มคณะ คณะ และเพศ จะทำให้การอ่านภาษาอังกฤษใน 3 ระดับคือ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิจารณ์ มีความแตกต่างกันหรือไม่

1 เปรียบเทียบว่าตัวแปรด้านกลุ่มคณะ ทำให้ผลมีความสามารถในการอ่านระดับถ่ายโอนแตกต่างกันหรือไม่

ความแปรปรวนของคะแนนในด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับ ถ่ายโอนของผู้สอบจาก 3 กลุ่มคณะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่าโดยเฉลี่ยแล้วนิสิตแต่ละกลุ่มคณะมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระดับถ่ายโอนไม่เท่ากัน และจากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของผลการสอบด้วยวิธี Tukey-B แล้ว เมื่อกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด กลุ่มคณะสังคมศาสตร์ได้คะแนนเฉลี่ยรองลงมา และกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด

2 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระดับถ่ายโอนระหว่าง 3 กลุ่มคณะ

นิสิตกลุ่มมนุษยศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านในระดับถ่ายโอนต่างจากนิสิตกลุ่มสังคมศาสตร์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นิสิตกลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีความสามารถในการอ่านระดับถ่ายโอนสูงกว่านิสิตกลุ่มวิทยาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

3 เปรียบเทียบว่าตัวแปรด้านกลุ่มคณะ ทำให้ความสามารถในการอ่านระดับสื่อสารแตกต่างกันหรือไม่

ความแปรปรวนของคะแนนในด้านความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับสื่อสารของผู้สอบจากกลุ่มคณะต่างกัน มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่านิสิตกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์ นิสิตกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์และนิสิตกลุ่มคณะสังคมศาสตร์มีความสามารถไม่แตกต่างกันในการใช้ภาษาอังกฤษระดับสื่อสาร

4 เปรียบเทียบว่าตัวแปรด้านกลุ่มคณะ ทำให้ความสามารถในการอ่านในระดับวิจารณ์แตกต่างกันหรือไม่

ความแปรปรวนของคะแนนในด้านความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์ของผู้สอบจากกลุ่มคณะต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่า นิสิตกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์ นิสิตกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์ และนิสิตกลุ่มคณะสังคมศาสตร์มีความสามารถไม่แตกต่างกันในการอ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์

5 เปรียบเทียบว่าตัวแปรด้านคณะ ทำให้ความสามารถในการอ่านในระดับถ่ายโอนแตกต่างกันหรือไม่

ความแปรปรวนของคะแนนในด้านความสามารถของนิสิตในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ่ายโอนของผู้สอบจาก 7 คณะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่า โดยเฉลี่ยแล้วนิสิตแต่ละคณะมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ่ายโอนไม่เท่ากัน และจากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของผลการสอบด้วยวิธี Tukey-B แล้ว พบว่าคณะนิเทศศาสตร์ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด และคณะนิติศาสตร์ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด

6 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระดับถ่ายโอนของนิสิตแต่ละคณะ

สรุปผลการวิเคราะห์ความสามารถของนิสิตในการอ่านภาษาอังกฤษระดับการถ่ายโอน เมื่อเปรียบเทียบกับในระหว่างคณะแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้คือ

นิสิตคณะรัฐศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับถ่ายโอนสูงกว่านิสิตคณะนิติศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์

นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มีความสามารถในการอ่านระดับถ่ายโอนสูงกว่านิสิตคณะนิติศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์

นิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับถ่ายโอนสูงกว่านิสิตคณะนิติศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์

นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับถ่ายโอนสูงกว่านิสิตคณะนิติศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี

นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับถ่ายโอนสูงกว่านิสิตคณะต่าง ๆ และสูงที่สุด นิสิตคณะนิติศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับถ่ายโอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

นิสิตคณะรัฐศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับถ่ายโอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

จากการทำข้อสอบวัดระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ่ายโอน ปรากฏว่านิสิตที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือคณะนิเทศศาสตร์ แสดงว่านิสิตคณะนิเทศศาสตร์มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ่ายโอนสูงกว่านิสิตคณะอื่น นิสิตที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ่ายโอน เป็นลำดับสองคือนิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระดับถ่ายโอนเป็นลำดับที่ 3 นิสิตที่มีความสามารถลำดับที่ 4 คือ คณะรัฐศาสตร์ ส่วนนิสิตที่มีความสามารถลำดับที่ 5 คือนิสิตคณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์ ตามลำดับ

7 เปรียบเทียบว่าตัวแปรด้านคณะทำให้ความสามารถในการอ่านในระดับสื่อสาร แตกต่างกันหรือไม่

ความแปรปรวนของคะแนนในด้านความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับสื่อสารของผู้สอบจาก 7 คณะ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่าโดยเฉลี่ยแล้วนิสิตแต่ละคณะมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระดับสื่อสารไม่เท่ากัน

8 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระดับสื่อสารของนิสิตแต่ละคณะ

สรุปผลการวิเคราะห์ความสามารถของนิสิตในการอ่านภาษาอังกฤษระดับสื่อสาร เมื่อเปรียบเทียบกับในระหว่างคณะแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้คือ

นิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับสื่อสารสูงกว่านิสิตคณะนิติศาสตร์

นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะนิเทศศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับสื่อสารสูงกว่านิสิตคณะนิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และ วิทยาศาสตร์

นิสิตคณะนิติศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับสื่อสารแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มีความสามารถในการอ่านระดับสื่อสารแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

จากการทำข้อสอบวัดระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับสื่อสาร ปรากฏว่านิสิตที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ คณะนิเทศศาสตร์ แสดงว่านิสิตคณะนิเทศศาสตร์มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับสื่อสารสูงกว่านิสิตคณะอื่น นิสิตที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับสื่อสารเป็นลำดับสองคือนิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี นิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระดับสื่อสารเป็นลำดับที่ 3 ส่วนนิสิตที่มีความสามารถลำดับที่ 4 คือ คณะวิทยาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับสื่อสารใกล้เคียงกัน

9 เปรียบเทียบว่าตัวแปรด้านคณะ ทำให้การอ่านในระดับวิจารณ์แตกต่างกันหรือไม่

ความแปรปรวนของคะแนนในด้านความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับวิจารณ์ของผู้สอบจาก 7 คณะ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่าโดยเฉลี่ยแล้วนิสิตแต่ละคณะมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์ไม่เท่ากัน

10 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ของนิสิตแต่ละคณะ

สรุปผลการวิเคราะห์ความสามารถของนิสิตในการอ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์ เมื่อเปรียบเทียบกับในระหว่างคณะแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ

นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีมีความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์สูงกว่านิสิตคณะนิติศาสตร์

นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์สูงกว่านิสิตคณะนิติศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี

นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์สูงกว่านิสิตคณะต่าง ๆ และสูงที่สุด

ความสามารถของนิสิตในการอ่านระดับวิจารณ์ของคณะนิติศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. นิสิตกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์ กลุ่มคณะวิทยาศาสตร์ และกลุ่มคณะสังคมศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยแถลงไม่เท่ากัน กล่าวคือ นิสิตกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับถ้อยแถลงต่างจากนิสิตกลุ่มคณะสังคมศาสตร์อย่างไม่มีนัยสำคัญ และนิสิตกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์มีความสามารถในการอ่านระดับถ้อยแถลงต่ำกว่านิสิตทั้ง 2 กลุ่มคณะ

2. นิสิตกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์ กลุ่มคณะวิทยาศาสตร์ และกลุ่มคณะสังคมศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยแถลงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

3. นิสิตกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์ กลุ่มคณะวิทยาศาสตร์ และกลุ่มคณะสังคมศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

4. นิสิตคณะนิเทศศาสตร์มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยแถลงสูงที่สุด รองลงมาได้แก่นิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะรัฐศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนนิสิตคณะอื่น ๆ มีความสามารถในการอ่านระดับถ้อยแถลงใกล้เคียงกันและเป็นอันดับที่ 5

5. นิสิตคณะนิเทศศาสตร์มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยแถลงสูงที่สุด รองลงมาได้แก่นิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และนิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีตามลำดับ ส่วนนิสิตคณะอื่น ๆ มีความสามารถในการอ่านระดับถ้อยแถลงใกล้เคียงกันและเป็นอันดับที่ 4

6. นิสิตคณะนิเทศศาสตร์มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์สูงที่สุด รองลงมาได้แก่นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ส่วนนิสิตคณะอื่น ๆ มีความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ใกล้เคียงกันและเป็นอันดับที่ 3

7. นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยแถลง ระดับถ้อยแถลง และระดับวิจารณ์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

8. สัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน การอ่าน 2 และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

9. สัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยแถลงสูงที่สุด และมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์ต่ำที่สุด

10. นิสิตกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน สูงกว่านิสิตกลุ่มคณะสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์

11. อายุ การไปต่างประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษสื่อความหมาย และคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมปลายของนิสิตในคณะต่าง ๆ มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านอย่างมีนัยสำคัญ

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้มีประเด็นที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

ก. เหตุใดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับ สื่อสารและวิจารณ์ในกลุ่มคณะต่าง ๆ จึงไม่แตกต่างกัน

ผู้วิจัยเชื่อว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้อาจเกิดจากเหตุต่อไปนี้

1. เนื่องจากลักษณะของบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 และรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน เน้นการอ่านในระดับสื่อสาร ดังนั้นนิสิตจึงมีความสามารถในการตอบแบบทดสอบได้ใกล้เคียงกัน
2. จำนวนข้อสอบวัดความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์มีน้อยเนื่องจากเป็นข้อสอบที่ถามจากเนื้อเรื่องที่อ่าน ดังนั้นจึงทำให้การแยกแยะความสามารถของนิสิตเป็นไปได้น้อย

ข. เหตุใดสัมฤทธิ์ผลของรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 กับสัมฤทธิ์ผลของรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขา วิชาการอ่านจึงอยู่ในระดับต่ำ

ผู้วิจัยเชื่อว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้อาจเกิดจากสาเหตุต่อไปนี้

1. เนื่องจากวัตถุประสงค์ของรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 เน้นหน้าที่ (Functions) ของภาษาในขณะที่วัตถุประสงค์ของรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน เน้นเนื้อหา (Content) เป็นหลัก
2. นิสิตแต่ละคณะที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน ใช้ข้อสอบเดียวกันในการสอบกลางภาค แต่ใช้ข้อสอบคนละชุดในการสอบปลายภาค โดยมีตารางกำหนดลักษณะเฉพาะของข้อสอบเหมือนกัน โดยเน้นเนื้อหาที่ตรงกันในแต่ละสาขาวิชา ทำให้ข้อสอบของแต่ละคณะมีความแตกต่างกัน
3. วิธีการประเมินผล การวัดผลและเกณฑ์ในการตัดสินการให้เกรดของนิสิตที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านสำหรับปลายภาคในทุกคณะมีลักษณะต่างกัน ในขณะที่เกณฑ์ในการตัดสินรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 ของทุกคณะเป็นเกณฑ์เดียวกัน

ค. เหตุใดสัมฤทธิ์ผลรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขา วิชาการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการ อ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์น้อยที่สุด

ผู้วิจัยเชื่อว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้อาจเกิดจากเหตุต่อไปนี้

1. นิสิตขาดการฝึกทักษะการอ่านระดับวิจารณ์ เพราะเนื้อเรื่องที่นิสิตเรียน เป็นเนื้อเรื่องที่ให้ข้อมูลตามความเป็นจริง หรือเป็นรายงาน ซึ่งไม่ต้องใช้ทักษะในการตีความ และวิจารณ์มาก
2. ลักษณะของเนื้อเรื่องที่ให้นิสิตอ่านมีข้อจำกัดกล่าวคือ เป็นเนื้อเรื่องที่ถูกกำหนดตามหัวข้อไวยากรณ์และหน้าที่ทางภาษาในแต่ละบท
3. ลักษณะของแบบทดสอบของทั้งรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านและข้อทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์แตกต่างกัน จำนวนข้อสอบที่วัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์มีจำนวนน้อยข้อ อาจจะทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในด้านกรวิเคราะห์

ง. ทำไมภูมิหลังของผู้เรียนในเรื่อง อายุ คณะแผนกเฉลี่ย วิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมปลาย และการไปต่างประเทศ ที่ใช้ภาษาอังกฤษสื่อความหมาย จึงมีความสัมพันธ์ต่อ การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน อย่างมีนัยสำคัญ

ผู้วิจัยเชื่อว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ อาจเกิดจากเหตุต่อไปนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่า อายุของนิสิตมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านอย่างมีนัยสำคัญ ($p = .05$) แต่อยู่ในระดับต่ำมาก และ เป็นค่าลบ กล่าวคือ $r_{xy} = -0.1260$ ซึ่งผลการวิจัยนี้คล้ายกับผลการวิจัยของ ประทุม เจริญผล (ประทุม, 2526) ซึ่งพบว่าอายุของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 สายสามัญศึกษา สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างไม่มีความสำคัญ และงานวิจัยของบุญนิจ พรพงศ์ (บุญนิจ, 2527) ซึ่งพบว่าอายุของนักศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครู มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในเชิงลบแต่ไม่มีนัยสำคัญ

2. คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมปลายของผู้เรียนมีความสัมพันธ์ต่อการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านสูง เป็นเพราะว่าผู้เรียนเหล่านี้มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษอยู่แล้ว และมีความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาอังกฤษ อีกทั้งมีทัศนคติในการเรียนภาษาที่ดี จึงทำให้ผ่านการสอบรายวิชาภาษาอังกฤษได้ดี เมื่อมาเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน ทำให้ไม่มีปัญหาในการเรียน และสามารถทำคะแนนได้ดีด้วย

3. การไปต่างประเทศมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านอย่างมีนัยสำคัญ ($p = .05$) แต่อยู่ในระดับต่ำและเป็นค่าลบ กล่าวคือ $xy = -1237$

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้างานวิจัยต่าง ๆ แต่ไม่พบว่ามีการศึกษาเกี่ยวกับผลของการไปต่างประเทศที่มีต่อการเรียนของนิสิต แต่ค้นพบจากงานวิจัยครั้งนี้ สันนิษฐานว่าการมีโอกาสได้ไปอยู่ในประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษนั้น นิสิตมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน แต่ไม่ได้ใช้ภาษาที่ฝึกในห้องเรียนซึ่งเป็นทักษะในการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งมีเนื้อหาไปทางวิชาการและเป็นภาษาเขียน และอาจคิดว่าความสามารถในการสื่อสารและประสบการณ์ที่ได้จากต่างประเทศพอเพียงที่จะติดตามบทเรียนโดยไม่ต้องฝึกฝนเพิ่มเติมอีก จึงทำให้มีความสัมพันธ์ในทางลบกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษการอ่านสำหรับสาขาวิชา

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1.1 ควรมีการวิจัยวัดความสามารถในการอ่านระดับสื่อสาร ถ่ายโอน และวิจารณ์ ของนิสิตชั้นปีที่ 2 ในคณะอื่น ๆ ที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาด้วย เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านของนิสิต อันจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้สอนในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.2 ควรมีการวิจัยวัดความสามารถในการอ่านระดับสื่อสาร ถ่ายโอน และวิจารณ์ของนิสิตมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ด้วยเพื่อทราบพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย

1.3 ควรมีการวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้กับนิสิตชั้นปีที่ 4 ที่กำลังจะจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย เพื่อวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและเปรียบเทียบระหว่างคณะที่มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทุกชั้นปี กับคณะที่เรียนเฉพาะภาษาอังกฤษบังคับเท่านั้น

1.4 ถ้าจะมีการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านแต่ละระดับที่มีสัดส่วนเท่ากัน เพื่อได้ข้อมูลที่ถูกต้องและแม่นยำ

1.5 ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ของการไปต่างประเทศกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน เพื่อให้แน่ใจว่ามีผลในทางลบจริงหรือไม่

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการเรียนการสอน

2.1 ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านให้สอดคล้องและต่อเนื่องกัน เพื่อนิสิตจะได้มีโอกาสเรียนรู้และฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ตามขั้นตอนของภาษา

2.2 ควรมีการยกระดับความรู้ความสามารถของนิสิตที่มีปัญหาทางด้านกรอ่านภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ โดยการเพิ่มเวลาในการเรียน หรือปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องและเหมาะสมกับระดับผู้เรียน อีกทั้งหาวิธีการสอนที่เหมาะสมเพื่อจะช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น

บทคัดย่อ การเปรียบเทียบความสามารถ ในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนิสิต ต่างกลุ่มต่างคณะวิชา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับสาขาวิชาการอ่าน ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อ้อยทิพย์ กรมกุล จบการศึกษา M.A. (TESOL), Columbia University, New York สหรัฐอเมริกา ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เขียนบทเรียนรายวิชา FOUNDATION ENGLISH I, FOUNDATION ENGLISH II และ ENGLISH FOR SPECIFIC PURPOSES I, II (คณะนิเทศศาสตร์) ให้แก่สถาบันภาษา และเขียนบทความลงวารสารภาษาปริทัศน์ เรื่อง “การเรียนรู้โดยการปฏิบัติ” ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 ปีการศึกษา 2523 “ข้อสอบแบบโคลซ” ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 ปีการศึกษา 2524 และ “การเขียนตามคำบอก” ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 ปีการศึกษา 2525

ทัศนีย์ ศรีไพพรรณ จบการศึกษา M.A. (ENGLISH) มหาวิทยาลัยฮาวาย สหรัฐอเมริกา ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เขียนบทเรียน ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1, 2 และ ภาษาอังกฤษพื้นฐานการอ่าน 1, 2 งานวิจัยที่ได้รับการพิมพ์เผยแพร่ เรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเขียนและความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล”

เอกสารอ้างอิง

- กัญดา ธรรมมงคล. (2525). การสร้างแบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์. รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญนิจ พรพงศ์. (2527). ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของครูประจำการระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูกลุ่ม นครหลวง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประทุม เจริญผล. (2526). องค์ประกอบบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ระดับที่ 5 ในเขตการศึกษา 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิลาวลัย สมมาตร. (2525). ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นต้นของนิสิตปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Allen, Edward David, and Vallette, M. Rebecca. (1977). Classroom Techniques : Foreign Languages and English as a Second Language. New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- Strevens, Peter. (1987). English as an International Language. English Teaching Forum XXV, (4): 23-25.